

A LA MEMORIA DE
FRANCISCO BARTRINA D'AIXEMÚS

*Com suau corrent que feconda
tot lo que hi ha al séu entorn
y broda sos eixuts marges
d'herbey y pintades flors
omplint tot l'espai d'aromes
y dolcíssima remor,
així ab rims, de la teua ànima
fidelíssima expressió,
de Pàtria y de Fe mostrantnos
esperances y conhorts,
endolcies tu, car poeta,
les aspreses d'aquest món.*

*Pero ta veu, extingintse,
volà a mes altes regions;
y en mos passeigs solitaris
avuy, com anys, ja no't trop;
y anyoro de tes converses
l'accent lleal amistós;
y enyoro tes encaixades
hont bategava'l teu cor...*

*Y, ab sentiment, los teus versos
tot confegint poch a poch,
mentre seguesch fent ma via
per esta vall de dolors,
espero quan serà l'hora
en que vinga també jo
y'ns dem la eterna abraçada
en eixa Pàtria mellor.*

ANTÒNI CARETA Y VIDAL

Barcelona, 1922.